

El martiri de la indiferència

Dc, 17/09/2014 per El Bon Pastor

[El Bon Pastor](#)

Els monestirs benedictins de la Congregació de Subiaco, i especialment el monestir de Montserrat a Catalunya i Belloc a França, van tenir al llarg segle XX una especial relació amb l'Orient cristià de tradició siríaca. Especialment el P. Bonaventura Ubach, monjo de Montserrat, de qui s'escau el cinquantè aniversari de la seva mort, va passar tota la seva llarga vida al Pròxim Orient, dedicat a l'estudi de la llengua siríaca, i de les tradicions de les Esglésies cristianes que des de fa dos mil anys es troben en aquestes beneïdes terres; Terra Santa, Líban, Síria, Mesopotàmia, van ser el lloc de la peregrinació d'aquest monjo que va estimar i va fer conèixer les riqueses literàries, litúrgiques i sobretot humanes d'aquestes Esglésies. Inserir en aquesta tradició «oriental» de Montserrat, i en ocasió de la meua ordenació sacerdotal, un monjo ermità amic em va fer el regal d'una bella edició de la Bíblia de Mossul. Era una reimpressió de 1950 feta sota la supervisió dels pares dominics d'aquesta ciutat iraquiana, i que reproduïa l'edició de 1888-1892, que al seu torn es basava en edicions anteriors i les completava. Edició Lagrande de Mossul, segons la Peshitta, editada pel metropolità siro-catòlic de Damasc, Mor Clemens Joseph David, i amb un prefaci de metropolità caldeu Amid (Diyarbakir), Jirjis Abdisho'Khayyat. Es tracta d'un text bíblic important que també inclou alguns llibres bíblics que no es troben en la versió de la Bíblia hebrea.

El regal d'aquesta edició de la Bíblia a Mosul em va plaure molt no només pel record del monjo amic, sinó també perquè era una edició de la Bíblia molt útil per a tot estudiós de les tradicions cristianes siríacques a nivell bíblic, patristic i litúrgic. Avui que la vida dels cristians a Mosul i a tota la regió de la Mesopotàmia està trepitjada, perseguida, violentada, aquesta edició bíblica adquireix un valor quasi bé de testimoniatge davant del martiri d'aquells cristians que de fa gairebé dos mil anys confessen l'únic Déu, Pare, Fill i Esperit Sant, i ho fan en la llengua que va ser la mateixa del Verb de Déu encarnat.

Mosul, ciutat custòdia i podríem dir apòstol de la Paraula de Déu, avui s'ha convertit en el custodi de la sang dels màrtirs. Cases incendiades, biblioteques cremades, cremada i destruïda una tradició cristiana de gairebé dos mil·lennis. Zones cristianes, tot el Pròxim Orient, poblades pels monjos i monges de les diverses confessions eclesials catòliques i ortodoxes: siro orientals, siro occidentals, armenis, llatins ... que en dos mil anys han après a viure junts i a compartir una vida cristiana senzilla, pobra, no fàcil, però sempre marcada per la tolerància, la reconciliació, la veritable fraternitat. Germans nostres cristians que últimament pateixen persecució per causa del nom de Crist, i que allà, en aquells llocs que són seus des de fa dos mil anys, han desaparegut. La veu dels pastors de les Esglésies cristianes d'aquests llocs no només ens alerta, sinó que ens diuen que els cristians de Mossul i dels llocs propers ja no hi són.

Aquests darrers dies el patriarca siro catòlic Ignaci Josep III Younan ha fet una forta denúncia dels esdeveniments que succeeixen allà en aquests termes: «No hi ha absolutament cap raó per atacar cristians innocents i altres minories a Mossul i als encontorns. No hi ha ni tan sols una raó per destruir els llocs de culte, les

esglésies, les seus dels bisbats, les parròquies, en nom d'una suposada organització terrorista, que no escolta la raó i no fa cas a la consciència. Lamentem haver de dir que el nostre arquebisbat de Mosul va ser cremat totalment: manuscrits, biblioteca; i ja han amenaçat que si no es converteixen a l'islam, tots els cristians seran assassinats. És horrible! Això és una vergonya per a la comunitat internacional».

A més, el patriarca caldeu Lluís Rafael I Sako i tots els bisbes caldeus, siro catòlics, siro ortodoxes i armenis del nord de l'Iraq reunits a Ankawa, als afores d'Erbil, demanen la protecció necessària dels cristians i altres minories perseguides. També conviden a evitar la destrucció d'esglésies, monestirs, manuscrits, relíquies i tota l'herència cristiana, el patrimoni de l'Iraq i de tota la humanitat.

Biblioteques destruïdes, esglésies destruïdes, icones destruïdes, destruïts molts volums escrits en pergami, la pell d'ovella que s'asseca, s'estira, es treballa, on els monjos antics d'aquestes terres beneïdes van transcriure la Paraula de Déu, els textos dels Pares, els cants de lloança de la esglésies cristianes; aquelles pells beneïdes que contenien la lloança del poble de Déu ara s'han perdut, destruït, cremat; quasi bé es pot dir que no queda més que la pell dels cristians, rentada, ungida i alimentada pel baptisme, per la unció amb el crisma i per la santa Eucaristia, preparada per tal que s'hi escrigui no en caràcters de tinta, sinó en caràcters de sang.

Una nova massacre cristiana avui a l'Iraq, a Síria, en tot el Pròxim Orient. Maaloula i Saydnaia a Síria fa mesos que ja van perdre els seus tresors d'esglésies, monestirs, biblioteques, icones ... i sobretot van perdre tantes veritables icones del Senyor que són els cristians. Avui a Mosul, i en molts altres llocs a l'Iraq, les poblacions són robades, escarnides, deixades al mig del desert geogràfic, àrid i sense aigua, com si fessin ressonar el Salm, i especialment aquell desert espiritual creat entorn d'ells pel silenci, per la indiferència de tantes persones, potser fins i tot els cristians que callen, que no poden, no gosen o no volen fer sentir la seva veu. La veu de les Esglésies cristianes i dels seus pastors, des de l'Església de Roma i del seu bisbe que presideix en la caritat, i ara també presideix en el sofriment les Esglésies germanes, fins a les esglésies i pastors presents en aquells llocs on els cristians donen testimoni i proclamen l'evangeli de la reconciliació i la pau, aquesta veu s'eleva en pregària a l'uníson, fent un gran crit a no negligència, ni omissió i a la denúncia del sofriment i la persecució evident als ulls de tots els homes. Veus doloroses i angoixades dels pastors de les esglésies que veuen com els seus fills escapen, sofreixen i moren pel fet de portar el nom de Crist i per viure com a cristians.

En els primers segles de l'Església, els homes i les dones es van anar al desert per trobar-hi la vida verdadera que buscaven, en la trobada amb l'Unigènit en la seva solitud i en la comunió a l'interior de les Esglésies cristianes. Avui en dia molts cristians, homes, dones, ancians i nens, no són portats, sinó llançats al desert per morir allí; un desert on, en la fidelitat a la seva confessió de fe, troben el veritable testimoni, el veritable màrtir, Aquell que des de la creu va perdonar als seus perseguidors. Un cop més, al llindar del centenari del martiri de milions de cristians armenis, siro orientals i siro occidentals, de nou la fe cristiana és posada

a prova.

«És realment una vergonya!» clama el Patriarca siro catòlic. «Demanem a la comunitat internacional que sigui fidel als principis dels drets humans, la llibertat religiosa, la llibertat de consciència. Som a l'Iraq, Síria i Líban: nosaltres, els cristians no hem estat importats, som aquí des de fa milers d'anys i, per tant, tenim el dret a ser tractats com a éssers humans i ciutadans d'aquests països ... ». Fem nostra la veu adolorida i angoixada dels pastors de les Esglésies que veuen els seus fills fugir, patir i morir pel fet de portar el nom de Crist.

Manuel Nin, monjo de Montserrat, rector del Pontifici Col·legi Grec a Roma